(reportáž ze křtu desky Asonance Království Keltů) Když jsem přicházel v úterý 2. listopadu 2010 ke Kulturnímu domu Vltavská v Praze, dav před hlavním vchodem mi vnukl do hlavy pochybnost, zda jsem zde správně. Ten večer se zde konal křest, v pořadí již osmé desky pražské skupiny **Asonance**, s názvem ***Království Keltů***. Po několika dotazech dalších příchozích jsme se ujistili, že jsme opravdu ve frontě na křest desky ve velkém sále. Nebývá zvykem, aby se u nás na folkovou hudbu stály fronty, ale občas lze mít ze stání i ve frontě, není-li na zadní hovězí, radost.

Asonance zpívá a hraje od roku 1976, kdy ji spolu s několika spolužáky založil Honza Lašťovička. Od té doby prošla kapelou řada osobností a později přibyly i děti. Pro zvukaře není asi lehké tento rozsáhlý hudební kolektiv na pódiu nazvučit. Na koncertech se ne vždy při jednotlivých písních sejde celá skupina a počítání není lehké. O zvuk kapely se v současnosti stará Honza Friedl, který byl samozřejmě v sále přítomen.
Asonance, krom velkého počtu členů a generačního doplnění, má několik zvláštních rysů. Kapela, krom instrumentálních skladeb, až na drobné výjimky, hraje převzaté písně s britských ostrovů s českými texty kapelníka Honzy Lašťovičky. Ten má v rukou druhou zvláštnost, kterou jsou irské loketní dudy, jimiž u nás mnoho muzikantů nevládne. Kapela je doslova nabitá nejen výbornými muzikanty, ale i výbornými zpěváky, ať již jsou to mužští představitelé Roman Slaboch a Petr Bohuslav, či hvězdná Hana Horká a postupně rostoucí hvězda v podobě Kláry Lašťovičkové, dcery kapelníka a jeho ženy Blanky, rovněž výborné zpěvačky. Součástí tváře kapely je i výborné průvodní slovo baskytaristy Luboše Picka, v civilu profesora na Matematicko - fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Nejen Luboš Pick, ale i ostatní členové kapely se plně věnují svým civilním profesím, takže Asonance nemá příliš nabitý kalendář koncertů. Co však Asonance, na rozdíl od jiných kapel má, je četné publikum, včetně členů Klubu Keltů.
Vraťme se ale ke křtu desky. Na koncertu kromě prezentace písní a skladeb z desky samozřejmě nesměly chybět písně, bez nichž by Asonance nebyla puštěna z pódia. K takovým patří například *Dva havrani* či *Zelené francouzské pláně* v podání Hanky Horké, vyvolávající mrazení v zádech a možné i slzy. Stálí návštěvníci koncertů Asonance zcela jistě znali řadu písní znějících na nové desce. Píseň s názvem

Van Diemenova zem
, což je dnešní Tasmánie, v podání Romana Slabocha, se zcela jistě přiřadí k takovým „věčně zeleným“ jako je například
Ptákům

křídla nevezmou. Píseň *Království Keltů* v podání Hanky Horké dala nové desce název a je vyznáním celé kapely krajům, kde jí hraný repertoár vznikl a vzniká. Píseň
Asi tě mám ráda
mladé interpretce Kláře Lašťovičkové velmi sluší a působí, jako kdyby byla napsaná jen pro ni. Stejně tak je píseň
MacPherson
stvořena pro hlas Petra Bohuslava, jehož specialitou je popis krvavých a slavných bitev, či pohnuté osudy jednotlivců, končící často popravou, zde za doprovodu houslí odsouzence. I Skotsko mělo své Dalibory. Pro hlas Hanky Horké jsou často určeny dlouhé balady, většinou o nešťastné lásce, končící pomstou, smrtí ve vlnách či jiným krutým způsobem. Mezi takové písně zcela jistě patří i
Lord Gordon
o potrestané mužské zradě krásné ženy. Píseň
Kilkely
v podání Petra Bohuslava je přepisem dopisů syna a rodiny, kdy syn hledá práci a chleba za mořem. Píseň je tak smutná, že podle slov Luboše Picka: „
Kdo má s sebou jedno voko, tak nezůstane suchý
.“ Právě komentář Luboše Picka s kouzelnými slovními hříčkami a bizardními překlady původních názvů je vynikající třešní na dortu, odlehčující vážná a smutná témata. Deska má i čtyři bonusy, kdy nechybí krom zmíněných
Dvou havranů
i další „kmenová pecka“ Romana Slabocha
Alisson Gross
či
Čarodějnice z Amesbury
, kterou Hanka Horká zpívá snad na závěr každého koncertu.

Ke každému křtu patří kmotr, v tomto případě kmotra. Tou byla ten večer paní **Věra Sýkorová**, ředitelka Country rádia. Paní ředitelka slíbila před svědky, že playlist rádia bude novou desku Asonance obsahovat a když to vyslovila, z hlediště se ozval hlas lidu – „
to se uvidí!
“ Koncert s jednou přestávkou, kdy diváci obléhali zejména pult s deskami, běžel rychlým tempem a nezbylo než se loučit a přidávat. Jako vždy zněla antimilitaristická píseň
Říkají, že ďábel zdech
a samozřejmě, co jiného, než
Čarodějnice z Amesbury
s podupávající a jako vždy bosou Hankou Horkou. Byl to krásný večer a jako vždy vzpomenu i na ty, kteří již na pódiu nestojí, či na něm stojí jen někdy. Zejména vzpomínám na Bohouše Sýkoru, Petra Vacka či na Martu Nollovou. Ti a další patří do souhvězdí Asonance, a byť na nové desce nezní, jsou srdcem i na této nové a moc pěkné desce.